

REDACCIÓ :

Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (St-et-O).

ADMINISTRACIÓ :

M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)

C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

Subscripció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

La política de misèria i de repressió precipita Espanya
a la violència i al desordre

ARA MÉS QUE MAI, L'EXEMPLE DE CATALUNYA :

UNITAT I ACCIÓ

DE LES FORCES DEMOCRÀTIQUES!...

El C.C. de les Forces Democràtiques de Catalunya a l'Exili felicita a tots els demòcrates que amb llur acció unànime i disciplinada han contribuït a la reeixida del «boicot» contra «La Vanguardia», manifestació de dignitat nacional contra la dictadura i els seus servidors.

El règim ha estat impotent i s'ha vist obligat a cedir. L'acció de protesta, de relleu internacional, ha reunit en una comuna voluntat tot el Poble de Catalunya. Aquesta és la causa del seu triomf. Aquest és el camí que cal seguir.

En un moment en que la política de repressió i de misèria del franquisme pot justificar accions de violència de les quals es fa eco la premsa mundial, les Forces Democràtiques de Catalunya a l'Exili expressen de nou llur simpatia a tots els perseguits per la dictadura i denuncien la nova onada de repressió i la qual protestem amb l'autoritat que ens dona la nostra filiació democràtica.

Utilitzant el clàssic procediment de «l'amalgama» el franquisme vol eludir

la seva exclusiva responsabilitat en la situació desastrosa, filla dels vint anys de poder absolut a Espanya: crisi econòmica i social, misèria moral i cultural, desesperació i violència, desorientació de les noves generacions, possibles provocacions policiaques...

A les forces democràtiques, sindicals i polítiques, correspon endegar la situació i orientar-la vers la pau, el treball, el progrés. A Catalunya ja s'ha començat aquesta gran tasca. El Comitè de Coordinació de les F.D.C. a l'Exili, reafirma la seva voluntat de continuar servint l'Interior en les noves accions ciutadanes que poden succeir.

Paris, febrer del 1960

Pel C. C. de F. D. C. :
Moviment Socialista de Catalunya. —
Esquerra Republicana de Catalunya. —
Confederació Nacional del Treball
(Sots-Comitè Regional). — Unió General
de Treballadors (Secretariat de Catalunya). —
Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya.

L'expulsió de Galinsoga

Acostumada a fer sempre la seva voluntat, la dictadura no volia transgredir. El boicot a «La Vanguardia», tenia ja relleu internacional. Començant pel Monde, el Times, el N.Y. Times, tots els diaris del món li han donat l'interpretació adequada, glosant la reacció d'un poble ofès incapaç de suportar més temps els grollers insults d'un dels seus explotadors.

El propi Galinsoga publicava un article demanant perdó i desent-se en elogis pels catalans. Però com que el boicot continuava, i s'amplifava, i baixaven les xifres de venda, i d'anunciant, i s'apedregava «La Vanguardia», i s'estripaven i es cremaven els centenars de periòdics invenuts, el general Franco — com sempre — decidí abandonar el seu protegit. Ja li donarà un altre càrrec que li permeti compensar la vergonya, i continuar omplint la bossa!

Franco sap que en l'actual clima social i econòmic qualsevol incident pot ésser l'espurna que encengui de nou una gran protesta ciutadana. Ha temut les manifestacions socials espectaculars. Per això ha cedit.

Quines són les lliçons que podem deduir d'aquesta victòria?

(Passa a la pàg. 2.)

Denunciant l'Atur i la Misèria

LA DECLARACIÓ COL-LECTIVA
DE L'ESGLÉSIA ESPANYOLA
NO ACUSA ELS RESPONSABLES
D'AQUESTA SITUACIÓ!

Durant el mes de Febrer, s'ha fet pública la Declaració col-lectiva dels Arquebisbes espanyols. El document constitueix un nou esforç de les jerarquies eclesiàstiques per a distanciar-se aparentment de la dictadura, que fins ara han recolzat obertament, i que de fet continuen ajudant amb tot el pes de l'església oficial.

¿Què diu la Declaració dels Metropolitanans?

Un xic més tard, afirma el que hem dit els socialistes des del primer dia: que el pla «d'estabilització» no respecta ni les normes més elementals de la justícia, i recau damunt dels assalariats i les classes mitjanes; que l'atur forçós estreny ja milers de llars obreres; que l'atur encobert és encara molt més greu; que s'han suprimit primes i punts amb els quals es completava el salari; que moltes empreses refusen d'incloure els treballadors en la plantilla, i prefereixen guardar-los com a eventuals per no pagar el subsidi; que es despedeixen els treballadors sense dret al subsidi...

Tot això es cert. I fa temps que ho denunciem.

Però quins remeis proposen els arquebisbes?

Denuncien potser els responsables d'aquest pla de misèria?

Criden els oprimits per a fer vàler els seus drets?

Reclamen almenys enèrgicament un Programa de grans treballs: escoles, carreteres, vivendes, capaç de reanimar l'economia i de donar feina als que no en tenen?

Apart una feble al·lusió, tot la resta són paraules.

I es comprén que sigui així.

El responsable del mal és la dictadura, i els seus amics de l'Opus Dei. I l'Església oficial és aliada i aprofitadora de la dictadura, aquesta es la veritat.

L'expulsió de Galinsoga

(Vé de la pàg. 1.)

La primera i més important és que Catalunya és forta quan es presenta unida i decidida.

Després de la visita d'Eisenhower, Franco ha fet un esforç per a presentar el règim com a consolidat. La política d'una part dels seus adversaris contribuï incoherentment a reforçar aquesta apariència pel simple fet d'aver-la contrat en el camp internacional.

Però no és aquest realment el camp de batalla entre nosaltres i la dictadura. El nostre terreny de lluita és el combat interior, l'acció de protesta, la reivindicació social i econòmica, el redreçament de la dignitat ciutadana... I en aquest camp, Franco és més feble que mai: pràcticament té la batalla perduda. Per una raó senzilla: perquè la dictadura — que reposa damunt la vida d'un home de 67 anys, nus d'interessos, temors i intrigues, ha estat incapaç de resoldre cap problema. I les noves generacions la refusen i l'odien, àdhuc quan no saben on orientar-se.

Els catalans, ja fa temps que hem comprés on és el veritable punt feble del nostre enemic, fa temps que diem que cal combatre'l amb l'acció interior, sense desdenyar les amistats internacionals, que seran molt més vives quan ens vegin actuar.

Catalunya sola, redreçant-se, ha fet cedir a Franco.

Catalunya sola, però — i d'això en som plenament conscients — no pot abatre'l.

Si tots els adversaris de la dictadura uneixen llurs esforços, si catalans, bascs, i les forces democràtiques espanyoles s'apleguen en una comuna voluntat de lluita i de transformació peninsular, els dies del règim seran comptats, i els somnis de l'Opus Dei s'esfumaran com s'han esfumats les frases grandiloqüents de Galinsoga.

Catalunya, per aquesta empresa no posa altra condició que la que reivindica per tot-hom: el respecte dels seus drets de nació que mereix ésser lliure, i aspira, fraternal i entusiasta, a una comunitat de pobles i al benestar dels seus fills.

CONTRA EL "PLA DE MISERIA" :

AUGMENT DE SALARIS!

EXPANSIO AGRICOLA I INDUSTRIAL!

CONSTRUCCIO D'ESCOLAS, DE VIVENDES, DE CAMINS!

NOMES HO FARA UN GOVERN DEMOCRATIC

TOT S'EXPLICA

ELS MAGNATS DEL PETROLI ES REPARTEIXEN ESPANYA

La propaganda franquista embrut i deforma talment les fonts d'informació que els demòcrates espanyols no han pogut encara comprendre les raons del viratge americà que la visita d'Eisenhower — després del dels tècnics del F.M.I. ha materialitzat per tot-hom.

Les raons són senzilles i els acords dels consells de ministres les van descabdellant. Ultra la coneguda posició estratègica, es tracta de repartir les riqueses actuals i potencials del país entre els elements més puixants de la finança internacional. Entre aquestes, el possible petroli.

No per explotar-lo. Hi ha avui, en el món tèrbol d'aquest producte, crisi de sobre-producció i grans dificultats per a mantenir els preus. Es tracta, però de posseir el control de les possibles reserves i jugar amb ventatge en aquesta jungla dels trusts petrolífers.

El dictador espanyol, famós defensor del Imperio i de tantes coses, ha repartit el territori peninsular — i el tros de Sahara que permetrà als americans de competir amb els francesos i fer-los cedir si cal — a les següents companyies:

Philips Oil Company.

Texaco Spain Co.

California Oil Company.

Richfield Sahara Petroleum Co., etc., etc.

¿No és aquest el motiu profund de l'abraçada de despedida de Torrejón?

VINT ANYS DE « GALINSOGADES » 1940 - 1960

1939. — Després del triomf franquista. Galinsoga és enviat a Catalunya.

1940-1959. — Durant prop de vint anys, Galinsoga no desaprofita cap ocasió per gosar els insults i les vexacions contra el nostre poble. 18 de juliol, 24 de gener. 14 d'abril, — tot li és bo per dir, en un castellà grandiloquent i ditiràmbic, el seu odi contra la nostra terra. Al mateix temps Galinsoga s'especialitza en les frases més humiliants d'elogi al dictador, comparat sovint a un enviat de Déu que hauria redimit el poble català, sempre desagraït.

Estiu 1959. — Té lloc a l'església de la Travessera de Gràcia, l'escena famosa d'insult als catalans. La « galinsogada » ha passat la mesura. Interrogat pel capellà, Don Luis ratifica la seva opinió de mala persona.

Novembre i desembre 1959. — Comença la campanya del boicot. Tots els grups i sectors catalans hi col·laboren. Però l'essencial és que hi participa tot el poble que de tot arreu surten milers de pasquins, d'impresos, de fulles a mà i a màquina, amb una sola consigna: « Boicot a la Vanguardia! ». Nombroses baixes de subscriptors. Godó, l'amo de « la Vanguardia » sap que perd cinc milions de pessetes cada mes, i demana a Franco que el desembarassi de Galinsoga. Franco no vol cedir.

15.000 subscriptors són baixa. Centenars de diaris són estripats cada diumenge a la Rambla. Els quioscs refusen el diari. Per Nadal, Galinsoga rep mostres oqüents del menyspreu dels catalans.

Gener 1960. — Les nombroses detencions de joves catalans no poden ésser mantingudes. Més pasquins, més propaganda. S'apedrega la Vanguardia. A cada poble i a cada vila es creen grups que s'encarreguen de difondre la consigna. Els anunciants anul·len els contractes.

Es preparen noves manifestacions.

Tots els sectors polítics i sindicals de Catalunya s'adhereixen a la protesta.

Godó insisteix a Madrid. Franco dona l'ordre a Galinsoga de publicar un article demanant perdó.

Però la campanya no cedeix. Al contrari.

Febrer 1960. — Finalment, el Consell de Ministres del sis de febrer, destitueix a Galinsoga previ un report d'Acedo sobre els perills de l'actual malestar social, polític i econòmic a Catalunya.

« La Vanguardia » del diumenge 7 de febrer, però, no en dirà res: simplement, en lloc del nom del director que durant vint anys ha insultat els demòcrates i els catalans, hi ha la data i el número del diari.

Catalunya ha guanyat una primera batalla.

EL SOCIALISME S'INTERROGA

En la història de l'acció i del pensament socialistes l'any 1959 comptarà com un any de prova i d'inquietut. A la crisi del Partit francès, pot sumar-s'hi l'exàmen i revisió programàtica del Partit Socialista alemany (S.P.D.), i del partit austríac, empreses l'una i l'altre en situacions ben distintes. El partit austríac participa al poder, en governs de coalició amb els catòlics des del 1945; els socialistes alemanys estan a l'oposició des d'aquesta mateixa data, per bé que guarden sovint el control dels governs locals. La revisió doctrinal i programàtica, però, sembla igualment profunda en un i altre cas. La del S.P.D. ha estat molt comentada per la premsa internacional.

La victòria dels conservadors a Anglaterra ha suscitat igualment una intensa discussió en els medis treballistes. Deixant apart el socialisme escandinau, que continua la magnífica obra de millorament social i que ocupa el poder des de fa molts anys, és doncs gairebé tot el socialisme europeu el que avui, a l'oposició, cerca i s'interroga. A Itàlia el P.S.I., al marge de l'Internacional, i el P.S.D.I. formant part de la mateixa, prossegueixen un esforç per situar l'estratègia capaç d'obtenir «l'obertura a esquerra» que els sermons d'Ottaviani volen impedir i que l'unitat socialista propiciaria segurament.

Per la nostra banda, voldríem indicar breument un criteri de cara a alguns dels problemes suscitats en el camp socialista. A la clandestinitat i a l'exili, els socialistes catalans vivim també — i sovint apassionadament — les crisis i els conflictes del socialisme internacional al qual ens sentim lligats per un general acord ideològic, i amb el que mantenim contactes regulars, si bé per motius formals no formem part per ara de la Internacional Socialista. Deixant doncs de costat les possibles discrepàncies amb tal o tal partit (discrepàncies que l'estructura laxa de la I.S., i la general organització democràtica dels partits permeten), què pensem nosaltres de l'actual evolució ideològica del socialisme? Quin és el nostre criteri respecte a certes rectificacions importants tant del programa econòmic com del bagatge ideològic del socialisme?

La idea que la gran premsa ha procurat fer arribar al públic ha estat aquesta: els socialistes renuncien al punt bàsic del seu programa (la socialització dels mitjans de producció), i es conformen amb la direcció general de l'economia amb el control estatal de les grans empreses i de l'aparell financer. Destinen tot el seu esforç, a aconseguir una redistribució de la riquesa mitjançant una política fiscal adequada, i gràcies sobretot a una política d'assegurances socials, d'ensenyament, de construcció, etc., etc. Res de tot això — diuen — no implica necessàriament la propietat col·lectiva, finalitat essencial fins ara dels partits socialistes.

L'estudi del nou programa del S.P.D. és més recomanable que la lectura dels comentaris periodístics. És indubtable però, que hi ha un greu replantejament formal dels objectius. El problema — diu — no és col·lectivitzar la propietat (cada vegada més concentrada) sino «posseir o dominar el poder econòmic», actualment en mans dels trusts i de la

Per Josep PALLACH

gran banca. I preguntem nosaltres: ¿Per quin mitjà pot posar-se aquest poder en mans de la societat, si no és gràcies a la socialització de les grans empreses, de la banca, dels instruments de producció i de canvi?

★

La finalitat del socialisme és dreçar una societat on la personalitat de l'home, sense distinció de classes ni de races, pugui expressar-se lliurement. La propietat col·lectiva dels mitjans de producció resta al nostre entendre el mitjà més racional d'alliberar l'home de les tiranies econòmiques que continuen pesant damunt d'ell. Més. Si és cert que el gran problema del món modern és augmentar les forces productives de l'humanitat per a promoure plegats el millorament del nivell de vida dels pobles sots-desenvolupats, qui pot dubtar que aquesta gran empresa necessita una concentració i una racionalització d'esforços que el socialisme permet molt millor que la caòtica — i sovint criminal — competència capitalista?

Per prendre un exemple concret: la societat americana és segurament la que millor tradueix avui la tendència purament empírica vers l'obtenció del benestar pels seus membres. La classe obrera americana, refusant les afirmacions doctrinals, i gràcies a un règim de llibertat (i també a unes formes d'intervenció estatal per a temperar quan convé els mecanismes «naturals») — aconseguix lluitant, en efecte, la redistribució de la riquesa. Deixem de costat, per un moment, que part d'aquesta riquesa prové de l'explotació capitalista dels pobles sots-desenvolupats (Mitjà Orient pel petroli, Amèrica del Sur, per tantes primeres matèries). Preguntem-nos: ¿el necessari combat de la classe obrera per la redistribució dels beneficis no sacrifica immenses possibilitats de la societat, i no l'handicapa terriblement en el gran «repte» del segle XX? per augmentar les capacitats productores? La vaga de l'acer, que tots hem de saludar com un gran exemple del que és capaç de fer el sindicalisme en una societat capitalista, és però també — des d'aquest punt de vista — una grandiosa confirmació d'aquest «handicap» de la societat «neo-capitalista». Com ho és, en una altre pla, el retràs de l'ensenyament tècnic i científic. Si la socialització no fos una exigència de la justícia social, ho seria doncs de tota reflexió que aspirés a racionalitzar l'esforç productiu de l'home i portar-lo pels camins de progrés que les masses immenses dels continents demogràficament en expansió reclamen.

La comparació amb els resultats pro-

ductius obtinguts en el món soviètic, ve a punt per a corroborar la superioritat material dels principis i mètodes col·lectivistes.

¿Sacrificant la llibertat, és a dir en realitat la finalitat mateixa per a la qual és necessària la socialització? ¿Sacrificant almenys també dues generacions al possible benestar de les del segle vinent? ¿Riscant les degradacions morals, els crims que caracteritzen l'època stalinista, la qual sembla l'expressió política d'aquest esforç de capitalització propici a totes les tiranies?

Aquesta és la gran qüestió que ha de cõntestar el socialisme.

«Tota concentració del poder econòmic, inclús en mans de l'Estat és perillosa» — diu el S.P.D. I té raó. Però resulta que el procés productiu per ell mateix tendeix a la concentració econòmica. I és precisament aquesta síntesi difícil de la llibertat, de la justícia (àdhuc per les generacions actual), i del progrés productiu, el que fins ara s'esforcen de trobar els partits socialistes. Al nostre entendre, de cap manera han de renunciar-hi. Al contrari. Més que mai, potser, el món actual afirma la possibilitat de realitzar el vell somni socialista d'una «internacional» caminant aplegada vers el benestar material que assegurí sòlidament la llibertat de l'home. Els socialistes sabem que això no es farà en una nit, sinó que és un camí llarg, costerut, plè d'alts i baixos els quals expressen les lluites i els egoïsmes dels pobles i dels estaments socials. Però, per això mateix, convé no perdre de vista mai l'objectiu: socialització dels mitjans de producció, per a resoldre les contradiccions de classe, i dominar el procés econòmic; voluntat permanent d'exercici de les valors de llibertat i de responsabilitat en la més íntima textura del cos social: al govern del país, al municipi, a la fàbrica, a l'escola...

La revisió socialista seguiria un mal camí si buscava remei als perills totalitaris del col·lectivisme estatal i burocràtic en un retorn més o menys dissimulat al liberalisme neo (i potser pre-) capitalista. Es al contrari, profunditzant les afirmacions de llibertat — sindicalistes, federalistes, municipalistes — dels fundador de la Primera Internacional, i conjugant-les amb les complexes exigències d'organització social del món modern, que aquests remeis poden trobar-se, i senyalar una bona ruta a les noves nacions freturoses d'emancipació social i política.

Estem segurs que el nostre moviment obrer, quan pugui expressar-se lliurement, contribuirà amb l'exemple i amb la reflexió a senyalar aquesta direcció, capaç de mantenir el socialisme fidel al seu origen sense fer-lo infidel a les seves ambicions.

SERRA I MORET, CONVALESCENT

Els nostres llegidors trobaran a faltar en aquesta edició l'acostumat article del company Serra i Moret. El nostre amic ha estat força malalt i li ha estat impossible enviar-nos el seu article mensual. Ara es troba ja convalescent, i tots esperem que podrà reemprendre aviat les seves tasques habituals entre les quals figura — per goig nostre i per molts d'anys! — l'escriure regularment a ENDAVANT.

Tot caminant QUANTA VERGONYA !

Com empitjora la sort de la pagesia amb el règim franquista ! I com s'aprofita de la situació present les forces regressives ! L'ànsia d'esclavitzar-la, típicament feudal, rebrota. Als terratgers i mitgers, en els nous contractes, se'ls imposa condicions lleonines.

Els si que poden dir, comparant la seva situació actual amb la dels altres camperols d'Europa que el temps ha passat debades. Les corrents de llibertat i justícia social que poc a poc, però segura, havien anat humanitzant les relacions i els tractes en el nostre camp, avui han cedit a l'onada de iniquitat i de la més ferotge gascieria.

Ja només hi manca el « ius prima noctis », i el « ius maltractandi » per a poder afirmar que la tongada dels mal usos ha reprès la seva existència i aplicació.

Els homes i els pobles caminen cap a la llibertat, i vers l'emancipació econòmica. El principi de justícia és avui acceptat com una necessitat històrica.

Només Espanya es posa d'esquena al món. Es un cap al tard que s'endinsa en la nit de l'edat mitjana, amb els seus principals personatges, és autèntics: els militars i l'església.

D'ací venen les exaccions. Així protegeixen i serveixen l'avidesa dels afamadors.

I l'Església — gata-maula, estranya a totes les religions, — s'aprofita materialment de la dictadura i imposa al poble servituts inimaginables. No volem pecar de calumniadors, ni adjectivar sense fonament. L'exemple que retrauré, per tota persona que visqui en un país civilitzat, li semblarà fill de la meua imaginació, quan és tan cert i comprovable.

D'un temps ençà a tots els pobles de Catalunya — amb certitud als de les terres de Lleida — els pagesos no poden treballar els diumenges. Això vol dir que els és impossible de recollir l'herba i l'alfals segats encara que corrin el risc de pluja. Això vol dir que altres tasques imprescindibles, si cauen en diumenge, tampoc poden dur-se a terme, per perjudici que els causi. Per què?

L'autoritat eclesiàstica ho priva, i la guàrdia civil s'encarrega que es compleixi aquesta absurditat. Per tal d'esser justs, però, cal que diem que per tot hi ha remei, i remei antic. Abans hom podia menjar carn encara que fos dia de dejuni mitjançant una butlla. Per aquest cas no hi ha butlles però heu d'amar tantmateix al rector i demanar l'autorització necessària. Gairebé sempre, i després d'haver confirmat que sou catòlic, i que no manqueu a missa el permís que espereu us serà atorgat.

Si no sou practicant, aleshores ja no hi

TREBALLADORS :

EL DRET A UN SALARI DECENT PER VUIT HORES DE TREBALL ES UN DRET RECONEGUT A TOT EL MON.
A TARRASSA ELS OBRERS L'HAN EXIGIT MANIFESTANT A LA
C. N. S., A L'AJUNTAMENT.
MANIFESTEU ! EXIGIU EL QUE ES VOSTRE !

« L'operació Espanya » i el capitalisme internacional

La política econòmica « neo-liberal » que el règim s'ha vist obligat a adoptar fa uns mesos afecta totes les classes treballadores del país. Devaluació de la pesseta, bloqueig dels salaris, supressió de les hores extraordinàries, atur forçós, restricció de crèdits bancaris, increment de la pressió fiscal, són les principals mesures amb les quals la dictadura preté sanejar l'economia. Totes elles recauen, finalment, damunt dels que produeixen.

Coordinadament a aquestes decisions, el 12 de juny de l'any passat el dictador posà en peu una « llei d'ordre públic » que dona plens poders a la policia i als governadors civils per a sufocar violentament el més petit germe de reivindicació popular, i ordena l'intervenció de les forces armades en cas de vaga o de simple boicot pacífic.

Així és com es preté anar a la « liberalització » recomanada pels tècnics del capitalisme internacional : mercès al calvari dels assalariats, de les classes mitjanes, a fi d'arribar, més tard, a la política « de mercat ».

El liberalisme econòmic, minat de contradiccions i incapaç de seguir el curs dels progressos tècnics i científics seria, si les previsions funestes de l'OPUS DEI es complissin, implantat a Espanya.

Ara bé : a tots els països de l'occident on existeix llibertat econòmica, les institucions polítiques són també liberals, i permeten un control democràtic dels governants. El liberalisme econòmic està condicionat (és una regla del joc) al liberalisme polític i a l'existència de les llibertats sindicals i democràtiques.

A Espanya, no. Ho han oblidat els

aneu i preferiu perjudicar-vos econòmicament que no humiliar-vos i trahir-vos.

No us sembla que, en aquestes condicions seria més normal que d'un cop establissin l'intestia, la cugurcia, l'eixorquia, la firma d'espoli i tots els altres mal usos ?

O bé que deixessin el nostre poble en pau !

Enric BRUFAU

tècnics de l'O.E.C.E. i del F.M.I. ? O és que consideren als treballadors del nostre país, simple bestiar, material estadístic susceptible de totes les manipulacions ?

Fins on ho exigeixen els organismes financers internacionals — i sempre que no menacin els privilegis dels grups parasitaris que sostenen la dictadura — el règim Opus Dei deixarà « en llibertat » el capitalisme monopolista, és a dir lliberará el mercat de tot el que suposi controls, taxes, llicències, i donarà vida a un liberalisme particular dominat per la gran Banca i la Gran Burguesia. Tots els altres estaments de la població segueixen éssent dominats amb mà de ferro, sense llibertats polítiques ni sindicals.

L'Operació Espanya, com l'han volgut anomenar els tècnics capitalistes posa així les bases objectives d'una repetició, amb canvi de protagonistes, del drama hongarès : un poble tiranitzat és més explotat que mai per la seva pròpia dictadura recolzada per una puixança estrangera. Justificar-se, com ho han fet el F.M.I. i l'O. E.C.E., amb la necessitat de l'unitat econòmica d'Europa és una excusa tan inconsistent com ho fou la « legalització », invocant l'unitat del bloc comunista, de l'aixafada del moviment obrer hongarès per les tropes russes.

Es això el que es vol fer amb els pobles espanyols ? Massacarar-los si no es confonnen amb la misèria ? O fer-los morir de fam si no diuen res ?

Aquesta és l'alternativa que es proposen l'Opus Dei i els seus amics Però els nostres pobles no s'hi deixaran tancar. Es defensaran aferrissadament. A cada fàbrica, a cada indústria, a cada poble. Lluitaran amb tots els mitjans per mantenir i millorar el nivell de vida. I finalment obriran les portes de la presó, a puntades de peu si és necessari, per retrobar l'aire de la llibertat.

A. MATEU.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA